

§

Dr. Gaudi-Nagy Tamás

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/661-2/2019

2019 MÁJ 28. §

Kezelőiroda:

db

Alkotmánybíróság

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján!

Budapest, 2019. május 23.

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

Kúria: Mfv.II.10.349/2018.

Fővárosi Törvényszék: 7.Mf.680.939/2017.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság: 43.M.2865/2017.

Tárgy: alkotmányjogi panasz indítvány

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Hrornyán Zoltán

jogi képviselő

Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

relmező csatolt meghatalmazással igazolt
2011. évi CLI. törvény (továbbiakban

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérjük a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 7.Mf.680.939/2017/4. számú jogerős ítéletének illetve a Kúria Mfv.II.10.349/2018/4. számú felülvizsgálati ítéletének az alaptörvény-ellenességét a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 43.M.2865/2017/15. számú elsőfokú ítéletére is kiterjedően megállapítani.

Kérem továbbá, hogy az első-, másodfokú valamint felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek, mert azok sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, valamint sértik a bíróságok működéséről rendelkező rész 28. cikkében rögzített azon alkotmányos követelményt, mely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a törvényeknek megfelelően, és azok céljával összhangban kötelesek eljárni.

A T. Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapítom.

A kérelem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítványozói jogosultság igazolása

Indítványozó azon polgári peres eljárás felperese volt, mely eljárásban az elsőfokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság megállapította azt, hogy felperes mindösszesen 12 év 62 nap szolgálati időt szerzett Készenléti Rendőrség alperesnél, így a bíróság álláspontja szerint a

továbbiakban már nem állt fenn szolgálati jogviszonya kérelmezőnek. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján megállapította azt, hogy további szolgálati jogviszony hiányában magasabb összegű szolgálati nyugdíjra kérelmező nem jogosult.

Az elsőfokú ítéletet kérelmező, mint felperes fellebbezésére tekintettel a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 7.Mf.680.939/2017/4. számú ítéletével helybenhagyta.

A jogerős ítélettel szemben felperes jogszabálysértésre hivatkozással felülvizsgálati kérelemmel fordult a Kúriához. A Kúria Mfv.II.10.349/2018/4. számú felülvizsgálati ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Megállapítható tehát, hogy az alaptörvény-ellenes ítéletek egyedi ügyben születtek, és abban az indítványozó, mint felperes vett részt, így érintettségük fennáll, és ezért az Abtv. vonatkozó §-a szerint jogosultak az indítvány előterjesztésére.

Az indítványozó mind a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elsőfokú, mind a Fővárosi Törvényszék jogerős, mind a Kúria felülvizsgálati ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri. Bár a Fővárosi Törvényszék ítélete jogerős és végrehajtható határozatnak minősül, azonban indítványozók azzal szemben felülvizsgálati kérelemmel éltek, és a hatályban fenntartó kúriai ítéletet követően, annak kézbesítésétől számított 60 napos törvényi határidőn belül terjesztik elő panasz indítványukat.

Figyelemmel arra, hogy az indítványozó a jogerős ítélet ellen alkotmányjogi panaszt nem terjesztett elő, valamint figyelemmel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati eljárásában érdemben vizsgálta a benyújtott felülvizsgálati kérelmet, és érdemi vizsgálatot követően a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta, így a 3358/2012. (XII.5.) AB végzésben foglaltakra is tekintettel indítványozó a felülvizsgálati ítélettel szemben jogosult a panasz előterjesztésére.

Mind az elsőfokú, mind a jogerős, mind az azt hatályában fenntartó felülvizsgálati ítélet sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát, ugyanis az ítéletben foglalt rendelkezések alapján indítványozó közel 13 év szolgálati viszony utáni szolgálati nyugdíjra való jogosultságától lett megfosztva. Kérelmező álláspontja szerint 2009. szeptember 30-val megszerezte a 25 év szolgálati viszonyát, tekintettel arra, hogy az alább részletezettek szerint passzív hivatásos státusza valójában 2009. szeptember 30-ig szűnt meg. Így hivatásos szolgálati jogviszonya kérelmezőnek: 1984. szeptember 1. – 2009. szeptember 30., amely hivatásos szolgálati jogviszony után szükséges a szolgálati nyugdíjat megállapítani.

Indítványozó álláspontja szerint az elsőfokú, a jogerős és a felülvizsgálati ítélet sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogot, tekintettel arra, hogy a hatályban lévő és vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket teljes mértékben figyelmen kívül hagyva, a jogbiztonság követelményét megsértve, a jogszabályi rendelkezések tartalmával szembenálló döntés született.

Indítványozó részére a felülvizsgálati ítélet 2019. január hó 22. napján kézbesítették, így indítványunk törvényi határidőben előterjesztettnek minősül.

Az Abtv. 29. §-ban megfogalmazott „*alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés*”, mely a panaszindítvány befogadásának törvényi feltétele, indítványozók álláspontja szerint a fentiek fényében egyértelműen fennáll.

Alapvető – az Alkotmánybíróság ügykörébe tartozó – alkotmányjogi probléma ugyanis, hogy a hatályos jogszabályokban rögzítettekkel teljes mértékben szembenálló döntések születtek, amely döntések álláspontunk szerint erkölcsi-etikai értelemben véve tisztességtelen döntésnek minősülnek, míg jogi szempontból jogellenesnek, és az Alaptörvény szellemiségével szembenállónak.

Indítványozó alkotmányos joga ezáltal sérült, egyúttal a jogbiztonság elve is álláspontom szerint, tekintettel arra, hogy rendkívül önkényes bírósági döntések születtek

2. Az alaptörvény-ellenesség érdemi indokolása

Az ügy előzménye az alábbiak:

A felperes 1982. január 1 - 1994. február 28. között dolgozott a BM fegyveres testületeinél. Ebből az alperes jogelődjénél, a Rendőri Ezrednél 1982. szeptember 20. - 1984. augusztus 31. között szerződéses polgári alkalmazottként, majd 1984. szeptember 1. - 1994. február 28. között hivatásos állományú tagjaként hivatásos szolgálati viszonyban volt.

A felperes saját kérelmére 1984. január 25-én, az 1971. június 1-én hatályba lépett, és egészen 1996. augusztus 31-ig érvényben lévő 1971. évi 10. törvényerejű rendelet (továbbiakban: Tvr.) 6. § a.) pontja alapján kérte az aktív (fizikai) szolgálati jogviszonyának megszüntetését a hivatásos szolgálati viszonyának, azaz a hivatásos szolgálati státuszának lemondása nélkül, amely alapján a hivatásos szolgálati státuszát passzív formában továbbra is megtartotta. Vagyis a további évek alatt folyamatosan fenntartotta a hivatásos szolgálati státuszát, illetve folyamatosan fenntartotta a hivatásos szolgálati státuszhoz kapcsolódó kedvezményeket, beleértve a jogviszonyának megszüntetéséig már megszerzett, illetve a passzív hivatásos státusz miatt a jogviszony megszűnését követő évek alatt folytatólagosan keletkezett kedvezményeket.

Egyértelmű álláspontom szerint az, hogy az alsóbb fokon eljáró bíróságok helytelenül hivatkoztak arra, hogy kérelmező igényének elbírálása szempontjából lényegtelen az, hogy milyen okból, mely jogszabályokra hivatkozva került megszüntetésre jogviszonya kérelmezőnek.

Álláspontom szerint, a hivatkozott Tvr. 6.§-a oly' mértékben került tévesen értelmezésre az alsóbb fokú bíróságok, valamint Kúria által, amely sérti az alkotmányosság követelménye jegyében a tisztességes eljáráshoz való jogát Kérelmezőnek.

A hivatkozott Tvr. 5.§. alapján történő jogviszony megszüntetése esetén a törvény kifejezetten nevesíti azt a hivatkozott paragrafus 5. bekezdésében, hogy aki a hivatásos szolgálati viszonyáról lemondott, elveszti a hivatásos szolgálat alapján járó, jogszabályban meghatározott jogait.

Ezzel szemben, a 6.§ egyértelműen nem tartalmaz semmilyen korlátozást, illetve jogok elvesztését szolgálati jogviszony megszüntetésre vonatkozóan, így rendkívül alaptalan, valamint jogszabállyal ellentétes azon értelmezés, mely a szolgálati jogviszony megszűnésének hatályával megvonja a kérelmezőt megillető jogosultságokat és kedvezményeket.

Rendkívül fajsúlyos következményekkel kell számolnia kérelmezőnek a jogellenes és tisztességtelen, illetve Alaptörvényt sértő ítéleti rendelkezés eredményeként, tekintettel arra, hogy elesik közel 13 szolgálati jogviszonya után számítandó szolgálati nyugdíj és kedvezmények jogosultságától.

A jogszabály rendszertani és logikai értelmezése alapján egyértelmű az, hogy ha és amennyiben kifejezetten nevesítve van, és egzakt módon megfogalmazásra kerül az, hogy bizonyos esetekben (így az 5.§-ban rögzített esetekben) a jogosultságok elvesztésével jár a szolgálati jogviszony megszüntetése, ugyanakkor egyéb esetekben (6.§) nem jár a kedvezmények elvesztésével a szolgálati jogviszony megszűnése, úgy abban az esetben a jogszabály értelmezése vonatkozásában szükséges az egyes esetek között differenciálni, a jogszabály értelmének megfelelően.

6. § Meg lehet szüntetni a szolgálati viszonyát annak,

a) aki a szolgálati viszonyának megszüntetését kéri,

b) aki a szolgálati nyugdíjra jogosultsághoz szükséges szolgálati időt megszerezte; illetőleg ennek alapján szolgálati viszonyának megszüntetését kéri,

- c) akinek megfelelő foglalkoztatására szolgálatképességének csökkenése miatt nincs lehetőség,
- d) aki átszervezés során létszámfelettivé vált, és a hivatásos szolgálatban ténylegesen eltöltött tíz év szolgálati idővel nem rendelkezik,
- e) akinek várakozási idejét meghosszabbították [12. § (4) bekezdés c) pont].

Ugyanakkor rendkívül jelentős kedvezmények illetik meg kérelmezőt, többek között határozatlan idejű szolgálati lakás használata, a hivatásos szolgálati idő, illetve a 25 év hivatásos szolgálati idő elérésével a hivatásos szolgálati nyugdíjba vonulás.

A Készenléti Rendőrség jogelődje soha nem kérte a kérelmezőt arra, hogy mondjon le a hivatásos szolgálati jogviszonyáról, azaz a hivatásos szolgálati státuszáról, illetve a hivatásos státuszához kötődő megszerzett, illetve a sok év alatt keletkezett további kedvezményes jogairól. Tekintettel arra, hogy a jogviszony a 6.§ (a) bekezdése alapján került megszüntetésre, így a jogszabály erejénél fogva sem vesztett el felperes az őt megillető kedvezményeket, hiszen ő kizárólag aktív szolgálati viszonyának megszüntetését kérte.

A kérelmező 1994. február 28-val a felperes saját kérésére történő jogviszonyának megszüntetését, azaz az elbocsátását az I.54/H-1/1994. számú iratában jóváhagyta, melyben leigazolta a tvr. 6. § a.) pontját, illetve leigazolt 12 év 62 nap szolgálati időt, mint aktív állományban eltöltött hivatásos szolgálati időt. Tekintettel arra, hogy a kedvezmények a jogszabályok erejénél fogva nem vesztek el, így innentől kezdve passzív állományú tagnak tekintendő felperes jogviszonya alapján.

Álláspontom szerint a fentiek alapján a kérelmező 2009. szeptember 30-val megszerezte a 25 év szolgálati időt, méghozzá a hivatásos szolgálati időt, amely alapján megszerezte a hivatásos szolgálati nyugdíjazására a jogot, mivel a passzív hivatásos státusza valójában 2009. szeptember 30-val szűnt meg. A hivatásos szolgálati nyugdíjjogosultság a törvények szerint szerzett jognak minősülnek, amely magától nem szűnik, nem tűnik el, nem válik semmissé, azaz meg nem történtté. (1984. szeptember 1. - 2009. szeptember 30.=25 év hivatásos szolgálati jogviszony)

Fentieket figyelembe véve, a jogerős ítéletnek, és az azt hatályában fenntartó Kúriai határozatnak téves megállapítása, mely szerint *“a felperes megalapozatlanul és tévesen hivatkozott arra, hogy a szolgálati jogviszonya “passzív” formában fennmaradt és mindez számára 1994. február 28. napját követően szolgálati időt és egyéb jogosultságokat keletkeztetett. A felperes jogi álláspontját egyetlen jogszabályi rendelkezés és semmilyen jogelv nem támasztotta alá. Érvelése nem volt megalapozott, hiszen egy jogviszony megszűnését követően, abból további jogok és előnyök nem keletkezhetnek, mivel nincs azokat megalapozó jogviszony, tehát jogalap.”*

A jogerős ítéletben foglaltak szerint nincs leírva az 1971. 10. sz. Tvr. 6. § a.) pontjában, vagy egyéb hozzá köthető paragrafusokban, hogy passzív formában megmaradt a hivatásos szolgálati jogviszony. Ugyanakkor, mint arra, fentebb hivatkoztunk, a jogszabályhely kifejezetten nevesíti azt, hogy milyen esetekben szűnik meg a kedvezményre való jogosultságok feltételei, így álláspontom szerint a rendszertani és logikai értelmezés szabályai alapján egyértelműen nem lehet úgy értelmezni, a hivatkozott jogszabályhelyet, hogy kérelmező elvesztette volna passzív státuszát, és az abból fakadó jogosultságokat.

A törvényerejű rendelet végrehajtási utasításának (továbbiakban: Ut.) 37.§ az alábbiak szerint rendelkezik: *„A Tvr. 6. a/ pontja alapján a szolgálati viszony megszüntethető, ha azt a szolgálati nyugdíjra még nem jogosult hivatásos állományú személy olyan különös méltánylást érdemlő személyi, családi vagy más okból kéri, amely áthelyezéssel, átminősítéssel, vagy más szolgálati intézkedéssel nem oldható meg.”*

A „Tvr. 6. § a) pontjában” nem szerepel a „hivatásos” szó, azaz a paragrafus sehol nem utal a hivatásos jogviszony (státus) megszűnésére, így nem azt írja, hogy a hivatásos szolgálati viszony megszüntethető, csak szolgálati viszony megszüntethetőségről, azaz aktív (fizikai) szolgálati viszony

megszüntethetőségről beszél, azaz a fegyveres testületnél történő konkrét munkavégzés megszüntethetőségéről beszél.

Nem értelmezhető ez a jogszabályhely oly' mértékben tágan, hogy az a teljes hivatásos szolgálati jogviszony megszüntetését eredményezze. Ennek értelmezése körében segít az „Ut.”.

A fenti paragrafushoz kapcsolódó „Ut. 37.” ugyanis egyértelműen részletezi, hogy a hivatásos tag fizikai szolgálati viszonya csak azért lett megszüntetve, mert a fegyveres testület nem tudta másképp megoldani a hivatásos tag további fizikai munkavégzését, de nem kérte, és nem kötelezte arra a hivatásos tagot, hogy a hivatásos szolgálati státusáról is lemondjon.

Az értelmezés tekintetében nyújt további segítséget az Ut. 35. pontja, amely az elvesztett jogosultságok tekintetében egyértelműen az 5.§-ban foglaltakra korlátozza a jogosultságok elvesztését.:

„A Tvr. 5.§ (5) bekezdésének megfelelően a szolgálati viszonyáról lemondott hivatásos állományú személy elveszti a leszerelési segélyre, a szolgálati lakás használatára való jogosultságot, valamint igényét az elismert, szolgálati idejének karkedvezményes időként való számítására.”

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján:

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A hivatkozott alaptörvényi rendelkezés (1) bekezdése rendkívül világosan és egyértelműen fogalmaz, alaptörvényi szintre emelve a legfőbb eljárási garanciaként aposztrofált tisztességes eljáráshoz fűződő jogot.

A bíróságokról szóló rész 28. cikke a fent idézetekkel összhangban az alábbiak szerint rendelkezik:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumbát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indoklását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Álláspontom szerint egyértelmű az, hogy a bíróságok az ítélezés során teljes mértékben figyelmen kívül hagyták az irányadó jogszabályok rendelkezéseit, arról tudomást sem vettek, és nem követték azon alkotmányos alapkövetelményt, hogy a jogszabályokat a jogszabály megalkotására irányuló javaslat indoklása valamint a preambulumban foglaltak szerint kell értelmezni.

Álláspontom szerint kirívó jogértelmezési tévedésről – és alaptörvény-ellenes rendelkezésről – beszélünk ezen ítéleti indokolás vonatkozásában, mind az első- mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria vonatkozásában, hiszen a vonatkozó jogszabályokban foglaltakkal szemben teljes mértékben ellentétes tartalmú döntések születtek, amelyek sértik az alkotmányos követelményeket.

Álláspontom szerint az eljáró bíróságok nem szűkíthetik le olyan mértékben a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket, hogy lényegében ezáltal önkéntesen megfosztják Kérelmezőt a szolgálati nyugdíj idejének számítása alapjául beszámítandó jogviszony tartamától. Hiszen így határozott álláspontom szerint megsértik a tisztességes eljáráshoz való jogot önkényes, jogszabályok tartalmával ellentétes jogalkalmazás révén, valamint azon alaptörvényi rendelkezést, hogy mindig és mindenkor a vonatkozó jogszabályok céljával összhangban kötelesek eljárni a jogalkalmazók.

Álláspontom szerint ez az értelmezés kirívóan téves, okszerűtlen és azon jogalkotói célok egyértelmű kiüresítésére szolgál, amely arra irányult, hogy a passzív állományban lévők szolgálati ideje is szolgálati nyugdíj alapjául szolgál.

Álláspontom szerint a kirívó alkotmányos alapjog sérelem pontosan abból fakad, hogy az alsóbb fokú szerint a kérelmező igényének elbírálása szempontjából lényegtelen az, hogy milyen okból, mely jogszabályokra hivatkozva került megszüntetésre jogviszonya kérelmezőnek. Ugyanakkor a jogszabályi hivatkozások árnyalatnyi differenciáltsága révén rendkívül jelentős eltérések vannak a jogviszony megszüntetések tekintetében, és nyer értelmet az, hogy mely jogszabályhely alapján kerül megszüntetésre a jogviszony végérvényesen, vagy passzíválódik az. Így rendkívül lényeges az, hogy mely jogszabályhely alapján szükséges a jogvitát megítélni, és Kérelmező számára pedig az jelenti az alkotmányos követelmények maradéktalan betartását, hogy a vonatkozó jogszabályok alapján kerül elbírálásra a kereseti kérelmében foglaltak.

Az idézett Alaptörvény rendelkezése alapján pedig kijelenthető az, hogy a jogalkotói szándék figyelmen kívül hagyása Alaptörvény szellemiségével szemben áll, és jogszerűtlen ítélkezést von maga után.

Összegzőképpen, álláspontom szerint egyértelmű, hogy sérült kérelmező tisztességes eljáráshoz való joga, tekintettel arra, hogy esetében nem érvényesült azon alkotmányos alapelv, mely szerint *„mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok **részrehajlás nélkül, tisztességes módon** és **ésszerű határidőn belül** intézzék.”*

Mindezek miatt jelen ítélet alaptörvény-ellenesnek minősül álláspontom szerint.

3. Irányadó alkotmánybírói gyakorlat

Indítványozó hivatkozik a 3027/2018. (II.6.) határozatában foglaltakra, amelyek álláspontunk szerint jelen ügyben is iránymutatóak, és amely határozatban foglaltak kijelölik azon alkotmányos követelmény-rendszert, melynek értelmében a törvények általi pártatlan bíráskodás mindenek felett áll:

[59] A jogerő intézménye a jogállamiság részét képező jogbiztonság mellett a tisztességes eljáráshoz való jog védelme alatt is áll [lásd: 30/2014. (IX. 30.) AB határozat; Indokolás [81]]. Ez nem jelenti azt, hogy abszolút érvényesülést kívánna, vagyis meghatározott okokból (célokból) és feltételek mellett a jogerő is feloldható. Mindazonáltal sem a jogbiztonsággal, sem a tisztességes eljáráshoz való joggal nem fér össze egy olyan gyakorlat, mely teljes egészében mellőzi a törvényi alapokat. Teret engedhet ugyanis annak, hogy a bíróságok saját korábbi határozataikat bármilyen megfontolás miatt utóbb hatálytalanítsák, ezáltal kiszámíthatatlanná tegyék a felek pozícióját és a határozatokhoz fűződő joghatásokat.

Hogy milyen mértékben szerteágazó a tisztességes eljáráshoz való jog követelménye, ezzel kapcsolatban hivatkozom az alapvető jogok biztosának AJB-1222/2012. számú ügyben hozott jelentésében foglaltakra és az ott hivatkozott megállapításokban foglaltakra:

„Az Alaptörvény hatálybalépését megelőzően az Alkotmány a tisztességes eljáráshoz való jogot explicite nem nevesítette, ugyanakkor az Alkotmánybírói gyakorlat szerint a független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a jogbiztonság elvéből levezethető eljárási garanciák egymásra vonatkoztatásával tartalmilag levezetett olyan alkotmányos alapjogot jelent, amely komplex követelményrendszert testesít meg, magában foglalva valamennyi, a jogállamiság értékrendjének megfelelő eljárási alapelvet és normát.”

Szintén a tisztességes eljáráshoz való jog tág értelmezése körében hivatkozom az alapvető jogok biztosának az AJB-850/2017. számú ügyben hozott jelentésében foglaltakra:

„A 2012. január 1-jén hatályba lépett Alaptörvény már *expressis verbis* tartalmazza a hatósági ügyek tisztességes intézéséhez való jogot, rögzítve, hogy a közhatalmú szervek, hatóságok az ügyeket részrehajlás nélkül, tisztességes módon, ésszerű határidőn belül intézzék, döntéseiket pedig a törvényben meghatározottak szerint indokolják. A tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni, és amely hatékony gátját képezi a garanciális szabályok szándékolt félretételének, félreértelmezésének, az egységes jogalkalmazás hiányából, a kiszámíthatatlanságból következő tényleges és eshetőleges érdek- és jogsérelmek bekövetkezésének. Ezt tükrözik azok a korábbi AB határozatok is, amelyek újra meg újra kihangsúlyozták: a közvetlen alkotmányi garanciák gazdaságossági és célszerűségi okokból, az eljárás egyszerűsítése vagy az időszűrés követelményének érvényesülése címén sem mellőzhetők. [49/1998. (XI. 27.) AB határozat, 5/1999. (III. 31.) AB határozat, 422/B/1999. AB határozat] Az Alkotmánybíróság szerint a tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni [6/1998. (III. 11.) AB határozat].”

4. Összegzés, záró rész

Az alkotmányjogi panaszindítvány érdemi indoklásában kifejtettekre, továbbá az indítványozó ügyében kialakult és jelen beadványban ismertetett következetes alkotmánybíróági gyakorlatra figyelemmel indítványozó ezúton kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alaptörvény-ellenes elsőfokú, jogerős és felülvizsgálati ítéleteket megsemmisíteni szíveskedjenek.

Indítványozó nyilatkozik, hogy az ügyben volt folyamatban felülvizsgálati eljárás, mely érdemi döntéssel már lezárult, a törvényesség érdekében egyéb jogorvoslati eljárás illetve perújítás nincs folyamatban.

Indítványozó továbbá az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozik, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványában szereplő személyes adataik nyilvánosságra hozatalához hozzájárulnak.

- 1.sz. melléklet meghatalmazás
- 2.sz. melléklet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 43.M.2865/2017/15. számú elsőfokú ítélete
- 3.sz. melléklet a Fővárosi Törvényszék 7.Mf.680.939/2017/4. számú jogerős ítélete
- 4.sz. melléklet a Kúria Mfv.II.10.349/2018/4. számú felülvizsgálati ítélete

